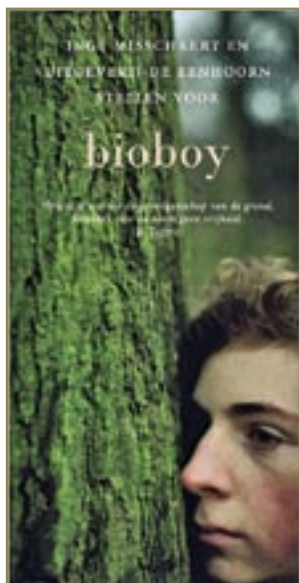

Interview Inge Misschaert

BOEK 'BIOBOY'

GEERT VAN KERCKHOVE

Floris is onlangs verhuisd van de stad naar een dorp. Hij is eenzaam en sluit zich zonder nadenken bij een jeugdbende aan. Wanneer hij betrapt wordt op vandalisme moet hij als straf een aantal uren gemeenschapsdienst doen. Floris moet het naburige bos helpen schoonhouden. Tijdens de vele uren in het bos vindt Floris langzaam maar zeker zichzelf terug. Hij gaat van het bos houden en verandert zijn naam in Bioboy. Als het erop lijkt dat het bos moet wijken voor een nieuwe industriezone, beschouwt Bioboy het als zijn taak om het bos te redden. Een meeslepend verhaal over een tiener die in de natuur in het reine komt met zichzelf, en als gevolg daarvan ijvert voor bosbehoud. 'Bioboy', is uitgegeven door De Eenhoorn, en sinds 10 maart 2007 in de boekhandel te vinden. Ideaal leesvoer voor 12-plussers.

Inge, het behoud van bos is vandaag de dag heel actueel. Was deze problematiek je eerste idee/vertrekpunt voor een jeugdboek?

Eigenlijk wel, al kan je niet zeggen dat ik in eerste instantie iets over bosbescherming wou schrijven. Het idee is ontsproten tijdens een autorit, toen het radionieuws verslag uit-

bracht van de ontruiming van het Lappersfortbos. Toen kwam ook spontaan de eerste zin van het boek in mijn hoofd "Ik ben Bioboy". Ik ben gewoon verzot op bomen. In onze tuin hebben we er onlangs aangeplant omdat ik het fijn vind om in de buurt van bomen te vertoeven. Als ik naar het bos ga, wil ik de bomen ook aanraken. Maar naast de bescherming en zorg voor bos en natuur raak ik ook andere thema's aan in het boek die gewoon te maken hebben met puberende jongens en meisjes.

De strijd rond het Lappersfortbos speelt inderdaad onmiddellijk door het hoofd bij het lezen van je boek. Ik las dat je even in Brugge hebt gewoond. Heb je een speciale band met dat bos en/of die actiegroep?

Ja, het Lappersfort is de afgelopen jaren dan ook een heel bekend bos geworden. Ik ben wel geboren in Brugge, maar verder heb ik geen sterkere affiniteit dan de meeste mensen met deze stad. De actiegroep het Groene Gordel Front ken ik enkel via kranten, radio en televisie. Misschien moet ik die mensen maar eens contacteren. Dat lijkt me een fijn idee. Dan kan ik ook eens het bos bezoeken. Ik vond trouwens onlangs dat er ook in het Lappersfort, net als in het bos in mijn boek, reliëfverschillen zijn. Dat is een grappig toeval, want ik ben er zelf nog nooit geweest.

Floris en Bioboy zijn in vlees en bloed één en dezelfde persoon, maar in geest zo verschillend als water en vuur. Creëer

je zulke tegenstellingen bewust of vloeiende dingen al schrijvende uit je pen?

Inderdaad, die tegenstrijdigheden wou ik wel uitspelen. Maar ik start bewust niet met een gedetailleerde verhaallijn. Ik ken het begin, weet waar ik in het midden wil staan, en ik ken ook het einde. Alles wat zich daar tussenin bevindt, is fantasie en inspiratie van het moment. Ik gebruik de 'flow' van het schrijven, dan stromen de ideeën eruit. Veel mensen vragen me ook of het boek gebaseerd is op waar gebeurde feiten van de jongeren en leerlingen die ik ken? Dat is niet zo. Ik heb er een heleboel fictie ingegoooid. De jongeren die ik ken, zijn bijlange niet zo opstandig als Floris. En dat is maar goed ook. Al heb ik het wel moeilijk met het feit dat veel jongeren zo weinig engagement tonen. Het is allemaal zo slap en vaag geworden.

Denk je dat kinderen interesse hebben in dit thema? Denk je dat de jeugd warm te maken is voor bos en de strijd voor het bos?

Dat is heel moeilijk. Ik denk dat kinderen vandaag heel veel input te verwerken krijgen, er zijn heel veel prikkels. Je kunt niet verwachten dat elke jongen of meisje in de klas een 'bioboy' wordt, maar een beetje engagement zou mooi zijn. En dat valt steeds minder te zien, niet alleen voor het milieu maar ook voor andere dingen. Dat is een jammerlijke vaststelling, waar we als maatschappij iets moeten aan doen. Onze kinderen bepalen immers de toekomst. Maar we moeten natuurlijk ook als volwassenen het goede voorbeeld geven.

Je leerlingen kennen het Lapperfortbos niet?

Neen, ze kennen het niet of nauwelijks. Ik denk niet dat ik een 'bioboy' onder mijn leer-

lingen heb. Misschien mijn eigen kinderen, als ze wat ouder zijn (*lacht*).

Zou jij zelf als 15-jarige in de bres gesprongen zijn voor het bos?

Eerlijk gezegd... ik denk het niet. Al was ik wel bewust met milieu bezig: afval sorteren, gerecycleerd papier gebruiken, ... En dat geef ik mijn kinderen nu met de paplepel mee.

Toen we hier pas in Zele kwamen wonen, ging ik aan de gemeente vragen of we geen boompje konden planten in het bloemenperkje op het voetpad voor onze deur. Dat hadden ze nog nooit gehoord. 'Maar mevrouw toch, de meeste mensen willen die bomen net weg voor hun deur', was het antwoord. Als het niet voor ons huis kan, dan planten we in onze tuin maar een boom extra hé.

Wat was je vroegste bosbeleving?

Dat gaat al ver terug, tot in m'n prille jeugd. Ik heb altijd al een boontje gehad voor het ruisen van de bladeren in de wind. Toen ik klein was gingen we met mijn ouders en broers veel op vakantie naar ofwel de kust, ofwel het bos. Ik herinner me een jeugdvakantie in het Oost-Vlaamse Kluisbos samen met mijn broer waar we elke dag in het bos speelden. Gewoon zalig genieten was dat.

Ook verwondering speelde een grote rol. Als kind vond ik het verbazingwekkend dat uit die kleine vruchtjes, zoals een eikel, zo grote bomen konden groeien.

Ik heb bomen nodig om me goed te voelen. Ze stralen zo een rust en kracht uit dat je vanzelf meer energie opdoet en meer dingen tegelijkertijd aankan. Misschien moet er maar wat meer bos komen in Oost-Vlaanderen.

Is het bos voor jou een inspiratiebron?

Dat is het vast en zeker. Het bos houdt ons een spiegel voor, het vertelt ons wie en wat we zijn. Het bos levert ideeën en geeft me het geruste gevoel dat ik op de goede weg ben. Schrijven in het bos heb ik nog niet gedaan, maar nu ik sinds kort een laptop heb, lijkt me dat een goed idee.

Ik kan alvast niet te lang in een stad vertoeven. Daar zou ik de muren oplopen. Ik krijg een te eng gevoel van al dat beton. Waar je op zoek moet naar een sprietje groen. Neen, ik heb groen en bomen nodig.

In je boek laat je het einde open.

Een vrees dat het niet goed zal aflopen met het bos?

Dat is dubbel, maar ik laat bij deze graag de fantasie van de (jeugdige) lezer werken. Op die manier vond ik niet dat ik naar een 'definitief' einde moest toewerken. Het bosbehoud zal ook nooit stoppen, altijd weer zullen we moeten opkomen voor bos en natuur.

Het wil alvast niet zeggen dat er een 'bioboy 2'

komt hoor. Er komt absoluut geen vervolg (*lacht*). In mijn nieuwe boek waar ik nu aan schrijf, speelt bos ook een rol, maar niet zo prominent als in 'bioboy'.

Heb je een afsluitende boodschap voor VBV?

Doe zo verder hé. Ik ken jullie vereniging nog niet zo goed, maar jullie strijden voor onze bossen en dat kan ik alleen maar aanmoedigen.

Heb je zelf nog een wensdroom?

Ik zou mijn boek graag verfilmd zien. Bij deze zet ik in jullie Boskrant dus graag een oproep! Wie interesse heeft om mij daar bij te helpen, is meer dan welkom.

Misschien moet er wel een film voor jongeren komen, zoals Al Gore ons met 'An Inconvenient Truth' tracht wakker te schudden. Voor jongeren was dat verhaal te droog en te moeilijk, en toch hebben zij net baat bij die boodschap: draag zorg voor ons bos en onze natuur!

Hartelijk dank voor dit gesprek Inge.